

‘Ο Κάρολος ποῦ ζύγιζε μῖσος κ’ οἶκτον ἐξίσου
Κι’ ὁ Τριβουλέτος ποῦσμιγε τὸ αἶσχος μὲ τὴν ἀρετῆ.

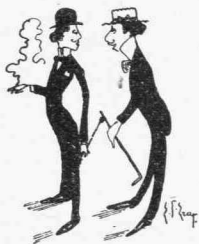
Θὰ παύσουν πλέον ἢ πηγές τῆ δροσερῆ λαλιά τους
Καὶ ἔστων Σατύρων τὴν πνοή ὁ πόθος τῆς φλογέρας·
Δὲν θὰ τονίζουν ἔς τὰ κλαριά ἢ αὔρες τ’ ἄσματά τους
Καὶ τοῦ Πανὸς τῆ θεία πνοή μακρὰν θὰ πάρῃ ἀγέρας.

Κρατῶντας, ἴδιος Ποσειδῶν, ἀσύντριφτο κοχύλι
Ἐσπρωχνες ἔμπρὸς τὰ κύματα τῶν ἀνθρωπίνων στοχασμῶν·
Μὰ τώρα ἡ κόγχη σοῦπεσε μαζί μὲ τὸ κονδύλι,
Ποτὲ πιά αὐτῆ ἡ θάλασσα δὲν θὰ γνωρίσῃ ταραγμὸν.

Κ’ ἐμεῖς ἢ Μούσαις, σύμπλεγμα αἰώνιο καὶ θεῖο,
Ποῦ Δάντη, Σαίξπηρ, Ὁμηρο, νεκροὺς εἶδαμε κάτω,
Ἐμπρὸς εἰς τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ τὸ ἅγιο φορεῖο
Θρηνοῦμε ἀπαρηγόρητες τραγοῦδι τοῦ θανάτου.

(Σέριφος)

Α. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ

Τὸ παιδίον τῆς . . . τιμῆς!

Μεταξὺ δύο δανδήδων :

‘Ο ἓνας.—Ἄκουσε! αὐτῆ ἡ προσβολή μόνον μὲ αἶμα θὰ πληρωθῇ. Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο μας θὰ μείνῃ εἰς τὸ πεδῖον τῆς τιμῆς

‘Ο ἄλλος.—Σὰς δίδω τὸ δικαίωμα νὰ μείνετε σεῖς· ἐγὼ . . .
. . . . φεύγω!